Bel Olid - Boris Dumančić

La-la-la

Sjecka peršin, sitno, sitno. Peršin mora biti sitno nasjeckan jer ako nije, mali neće mesne okruglice, a mesne su okruglice Pacovo omiljeno jelo. Sitno sjecka peršin, a poslije i češnjak, tako sitno da se gotovo ne vidi; nevidljiv češnjak da ga mali ne vidi i da ne kaže da ima češnjaka, što Paco najviše voli kad je riječ o mesnim okruglicama. Pa s rukama u smjesi mljevenog svinjećeg i junećeg mesa, pola-pola, mijesi kao nekad, kad je imala vremena mijesiti blato i izrađivati vrčeve, tanjure, pepeljare. Mijesi, posoli i malo popapri, tek toliko da Paco primijeti, a mali ne, pa još jaje i krušne mrvice.

Mijesi, a na televiziji, u pozadini, svira ona pjesma za koju ne zna kako se zove, ali koja ide ovako pa pjevuši. Izgleda gotovo sretno dok s čistom pregačom mijesi, pjevuši la-la-la dok joj fluorescentno svjetlo s televizora u pozadini bliješti u oči, mijesi smjesu koju više sigurno ne treba mijesiti, ali koju ona i dalje mijesi jer voli zariti ruke u vlažno meso i osjetiti ga među prstima. Mali je u svojoj sobi, na računalu, a ona je mirna jer zna da neće čuti kako se razbija prozorsko staklo ili kako pada kakva polica, zna da može skuhati večeru pa čak i pripremiti sutrašnji ručak. A požuri li, možda sjedne par minuta pred televizor i nešto pogleda prije nego što stigne Paco. Da malo rastrese misli dok slaže rublje. Razmišlja o tenisicama koje bi morali kupiti malomu, narastao je pedalj, i o lancu na zahodskoj školjci koji se ponovno pokidao. Razmišlja da su joj manšete na rukavima kaputa pohabane, ali da do sniženja mora proći još dva mjeseca. Razmišlja o konobaru iz kafića pokraj tvornice, kamo prijepodne odlazi na kavu, koji joj namiguje i uvijek pokloni ona dva bombona koje toliko voli. Razmišlja da je smjesa sada nesumnjivo gotova pa počinje oblikovati savršene okruglice, oble, uzorne, i slaže ih u apsurdne redove na keramičkom pladnju koji joj je darovala šogorica kad su se vjenčali.

Okruglice oblikuje vrlo pažljivo, kao da moraju na kakvu provjeru okruglosti, a zatim ih odlaže jednu pokraj druge, a taj poredak koji će morati poremetiti kad ih bude pržila, pruža joj neki začudan osjećaj smirenosti. Sve dok ne začuje ključ u bravi, vrata kako se otvaraju, Paco je stigao malo

eISSN 1847-7755; doi: 10.15291/sic/2.6.lt.3

ranije, a ona još nije dovršila večeru, a ni piva više nema u hladnjaku, zato je možda čeka večer puna lošeg raspoloženja, možda i pokoji povik. Ključ u bravi, koraci dok odlaže jaknu na dvosjed, zatim Paco odlazi pogledati malog, a mali ne kaže ni bok pa Paco odlazi u kuhinju i pozdravlja i smiješi se jer su za večeru mesne okruglice, zatim joj prilazi straga i ljubi je u obraz pa možda danas nije loše volje.

Ali zatim jezik poput jegulje do samog bubnjića, ruke kao lisice zadižu joj suknju a ud poput tvora razdire spolni organ. Ona mu želi nešto reći, nemoj sad, čut će nas mali, a on pssst pa joj se cijelo tijelo ukoči i zaledi i može pomaknuti još samo ruke, koje gnječe one savršeno oblikovane kuglice, ruke koje ne znaju kamo bi jer je bol toliko jaka da se teškom mukom svladava da ne vrisne. Vjeruje da će sve brzo završiti ako ništa ne napravi. Vjeruje da će mali nastaviti igru za računalom i da ništa neće primijetiti ako ne ispusti ni glasa. Vjeruje da s televizije sada dopire ona druga pjesma, za koju ne zna kako se zove, a koja ide ovako, ali ne može je pjevušiti jer joj je glas težak poput kamena i ne može poletjeti.

On joj zgrabi grudi, nasrne snažnije i zastenje, a ona padne naprijed i zamalo razbije pladanj. Odjednom shvati da joj je prst među zubima pa grize, grize sve dok u ustima ne osjeti okus krvi, zatim kao kroz izmaglicu shvati da je prst njezin jer krv ima okus peršina, sitno sjeckanog, i češnjaka, nevidljivog, ali ta prigušena bol u prstu ne može ni na trenutak ugasiti oganj među nogama, onaj osjećaj da joj je spolni organ živo meso, a njegov ud tvor koji grize i trga i probija se sve dok ne pukne.

Zatim joj brzo navuče gaćice, spusti suknju i prođe rukama kroz kosu jer joj je pala preko lica kad joj je raspleo punđu. Pa poljubac u obraz, poljubac poput bodeža, i kaže idem oprati ruke, zatim koraci u hodniku i vrata kako se zatvaraju.

Ona otare ruke o pregaču zaprljanu mesom i ponovno stane oblikovati okruglice, jednu po jednu. Napravila ih je petnaest, točno toliko, u tri reda po pet, posute su brašnom, bijele, gotovo djevičanske. Pali vatru i na nju stavlja tavicu, a dok čeka da se ulje zagrije, dolazi mali, koji kaže da je gladan i pita što je za večeru, ima li češnjaka u mesnim okruglicama i ima li pomfrita, a kad mu ona ništa ne odgovori, vrati se u sobu dok ga ne pozovu za stol.

Dok večera na vatri poprima zlaćanu boju, s televizije u pozadini dopire neka druga pjesma. Ona pjevuši, jer pjesma ide ovako, a čini joj se da će se možda sjetiti kako se pjesma zove ako je ponove, ali tada krenu suze, suze koje naviru pitaj boga odakle, koje joj na koncu natope gornji dio pregače, suze koje proguta i koje su slane. S vatre skloni savršene, zlaćane okruglice, spremne da ih premjesti u zdjelu s umakom.

Kad sjednu za stol, Paco joj namigne, mali odvoji blitvu i kaže da hoće krumpire i da okruglice imaju okus po češnjaku, a ona si pogleda prst i polumjesec od zabijenih sjekutića. Žvače jednu okruglicu, s tako sitno sjeckanim peršinom, nevidljivim češnjakom, savršena oblika zbog kojeg se topi u ustima. Na televiziji više nitko ne pjeva, počele su vijesti i čini se da se danas, negdje na svijetu, ratovalo, ubijalo i da su mnogi umrli od gladi. Tijekom večere nitko više ništa ne govori, ali ionako je svejedno. Sutra je novi dan, a ručak još nije spremila.

Creative Commons Attribution-NonCommercial-NoDerivatives 4.0 International License